

Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην παρετήρη-
σεν ἐπὶ τῆς θύρας τὴν ὥρᾳν μορφὴν τοῦ
Σκαλιόνι. Χωρὶς νὰ προσέχῃ πλέον εἰς
τὸν διοικητήν, ἔνευσεν αὐτῷ νὰ πλησιάσῃ
καὶ παρασύρᾳ αὐτὸν πλησίον παραθύ-
ρου τινός,

— Λοιπὸν; τῷ λέγει.

— Ἐδῶ, δὲν θὰ ἔλθῃ! ἀλλὰ ἐκεῖ ἐπῆγε.

— Ἐκεῖ; ... εἰς ἐκείνην;

— Εἶναι τῶρα πλησίον τῆς.

Ἐπὶ στιγμήν ἠτένισε τὸν ἄββα· ἡ
χεὶρ τῆς τόσον σπασμωδικῶς ἐκινεῖτο,
ὥστε ἔθραυσε μέρος τοῦ ριπιδίου, ὅπερ
ἐκράτει· ἐπ' ὀλίγον ὅμως διήρκησεν ὁ δι-
σταγμός τῆς. Καὶ μὲ βλέμμα φοβερόν,
ἐξαλλος:

— Ἀββα, εἶπε πλησιάσατε εἰς τὸ οὖς
του, δὲν ἐλθσμένης, πιστεύω τί ἐσυμ-
φωνήσαμεν· φρόντισε λοιπὸν νὰ ἐκτελε-
σθῇ ἀμέσως ἡ διαταγή μου!

Πάραυτα ὁ ἄββα, ἐξῆλθεν εἰς τὴν αὐ-
λήν, ἐκεῖ παρετήρησε προσεκτικῶς καὶ
εἶτα ἔνευσε πρὸς ἕνα ἐκ τῶν τοῦ ὀμίλου,
ὅστις ἐχόρευε τὸν ἐγγώριον χορόν.

— Ἀκουσε! τῷ λέγει ἄφ' οὗ ἐπλη-
σίασεν, ὁ λοχαγὸς εὐρίσκεται αὐτὴν τὴν
στιγμὴν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ συγγενοῦς τῆς
Νίνας...

Φοβερὰ βλασφημία ἦτο ἡ ἀπάντησις
τοῦ προσωποδόφου, ὅστις ἐξαλλος ἐκ
τῆς ὀργῆς ἠρώτησε:

— Λοιπὸν ἡ Φελιτσίτα εἶναι ἐκεῖ;

— Δὲν θὰ φύγῃ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου,
θὰ μείνῃ λοιπὸν βεβαίως καὶ ὁ λοχαγός!

— Λοιπὸν!

— Τί λοιπὸν! κάμε, ὅτι ἔξυρξαι! ποῖον
εἶπες πῶς εἶναι τὸ σύνθημά σας;

— Θάνατος!

— Ἐ! λοιπὸν, θάνατος εἶναι καὶ ἡ
διαταγή τῆς κομῆσεως!

[Ἐπεται συνέχεια].

A. Δ. X.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΝΝΕΤΑΣ

Διήγημα

Ἐγὼ θὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τῆς.
Εἶνε ἱστορία πολὺ συνειθισμένη καὶ πολὺ
ἀσυνειθιστή.

Οἱ ἀκροαταὶ τῆς κ. Ἀννέτας ἐγέλα-
σαν καὶ ἥνοιζαν τὰ μάτια των, ὡς νὰ
ἐπρόκειτο δι' αὐτῶν ν' ἀκούσουν.

Ἠγάπα ἕνα καλλιτέχνην. Τὸν ἡγάπα
ὅπως ἀγαπῶνται συνήθως οἱ καλλιτέχναι
... μετὰ θρησκευτικῆς λατρείας. Ἐκεῖνος
ἡγάπα ὡς καλλιτέχνης — τὸ καλὸν εἶ-
νε πάντοτε καλόν, ἔλεγε, καὶ ὡς τοιοῦ-
τον πρέπει νὰ τὸ θαυμάζωμεν ὅφ' ὅποι-
ον ἀνδρὸς μορφήν καὶ ἂν παρουσιασθῇ —
καὶ τὸ ἀξίωμά του τὸ ἐπραγματοποίει.

Ἠγάπα τὰς ὥραιās τοποθεσίας... τὰ
μικροσκοπικὰ χερᾶκια τῆς Πηνελόπης, τὰ
ὥραια ματάκια τῆς Μυρσίνης... τὰ εὐ-
γλωττα χεῖλη τῆς Χαρικλείας καὶ τὸν
καλὸν ὕπνον, μετὰ ὀρεκτικὸν γεῦμα.
Ἄλλ' ἐκείνη... ἡγάπα μόνον ἐκείνον...

τὸν εὕρισκεν ὥραιον... τὸν ἀπεκάλει βασι-
λέα τῶν ζωγράφων, καὶ ἐνίοτε ἦτο τό-
σον ἀφηρημένη, ὥστε παίζουσα μὲ τὸ μο-
λύδι, ἔγραφε, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῇ, τὸ
ὄνομά του... καὶ κατεκοκκίνιζε ὁσάκις
αἱ μικραὶ αὐταὶ συμπτώσεις εἶχον καὶ
περιέργους παρατηρητάς.

Διηγείτο τὰς περιπετείας τῶν ἐρωτι-
κῶν θριάμβων του καὶ ἐδείκνυε μίαν οὐ-
λήν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἀπὸ ἕνα ἀτυχῆ
ἀντίζηλον. Ἐκείνη ἐθύμονε... καὶ ἔχυνε
κρυφὰ — πολὺ κρυφὰ — πικρὰ δάκρυα.
Ἄχ! ἦτο ζηλιάρα — Δὲν πρέπει νὰ κα-
τακρίνωμεν τὰς ζηλοτύπους... πρέπει
νὰ τὰς λυπούμεθα — ἔλεγε πάντοτε μὲ
τὸ μελαγχολικὸ τῆς χαμόγελο... καὶ
ὅμως δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ τὸν ζηλεύῃ.
Ποτὲ δὲν τῆς εἶπε πῶς τὴν ἀγαπᾷ. Μίαν
ἡμέραν τὸ παράκαμε. Ἐμέτρησε τρία-τέσ-
σαρα ὀνόματα νέων ἐρωμένων, ἡ Πηνε-
λόπη ἐθύμωσε φοβερά. Ἐσκέφθη νὰ τὸν
ἐκδικηθῇ. Ἦτο ἡ ζωντανὴ ρεκλάμα τῶν
ἔργων του... ἐνόμιζεν ὅτι οἱ Ἀπελεῖς, οἱ
Ραφαῆλοι καὶ οἱ Ροῦβενς ἦσαν μηδενικὰ
πρὸ τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς καρδίας τῆς. Ἐ-
πρεπε νὰ τὸν ἀγαπᾷ πολὺ διὰ νὰ τὸ φαν-
τασθῇ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ἐκεῖνος ἐγνώριζε τὸν θαυμασμόν τῆς,
ἀλλὰ τὸν ἀπεκάλει, ἀπὸ τὸν πολὺν ἐγω-
ισμόν του, ἀποτελέσματα τῆς καλαισθησίας
τῆς.

Τὸ σχέδιον τῆς ἐκδικήσεως ἐσχεδια-
γραφήθη εἰς τὸν ἐγκέφαλόν τῆς. Ὅταν
ἦλθεν ὁ Κωνσταντῖνος νὰ τὰς ἐπισκεφθῇ,
ἐκείνη ἔγραφε.

— Πρὸς συμμαθήτριαν βέβαια... Ὡς
τόσο σὰς θαυμάζω, δεσποινίς Πηνελόπη...
Δὲν ἔμπορεῖτε νὰ λησμονήσετε τὸν μαθη-
τικόν σας βίον... ὅπως καὶ ἐγὼ δὲν ἔμπο-
ρῶ νὰ λησμονήσω τὸν βίον ποῦ ἔζησα εἰς
τὸ Μόναχον... Φαντασθῆτε ἡμῖν μαθη-
τῆς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, καὶ ἡγάπων μίαν
Γερμανίδα, τῆς ὁποίας τὸ τέλειον κάλλος...

— Αὐτό; εἶνε παλὴ ἀ ἱστορία, μοῦ
τὸ διηγηθήκετε δεκάκις. Ἀλλὰ δὲν γράφω
πρὸς συμμαθήτριαν, εἰσθε φοβερὰ ἡπατη-
μένος.

— Ἀ... καὶ πρὸς ποῖον γράφετε...
μήπως εἶμαι ἀδιάκριτος ἐρωτῶν;

— Ὅχι. Ὅταν ἐσπούδαζα ἔμενα οἰ-
κότροφος εἰς τὴν οἰκίαν οἰκογενειακῆς
μας φίλης — εἶνε μακρὰ ἱστορία... μή-
πως στενοχωρεῖσθε;...

— Ἀ... ὅχι... εἶπεν ἐκεῖνος καὶ
ἤκουεν ἀδιαφόρως.

— Ἡ φίλη ἐκείνη εἶχε ταξειδεύσει καὶ
ἐκράτει τακτικὴν ἀλληλογραφίαν μετὰ
μιας οἰκογενείας, ἡ ὁποία τὴν ἐφιλοξέ-
νησε. Ἐγὼ εἶχον μανίαν ν' ἀναγινώσκω
ἐπιστολάς ξένας. Δὲν ἤξεύρω ἀκριβῶς τί
ἤσθαι νόμῳ... ἀλλὰ ἐπάθαινα κατὰ τι, ὅ-
ταν ἔβλεπα συνεπτυγμένον χαρτί.

— Μὰ θαρρῶ ὅτι δὲν ἀνερώσαστε ὅπως
διόλου.

— Ἐβελητιώθην ὅμως. Μίαν ἡμέραν
μέσα εἰς τὰ τετράδιά μου εὐρέθηκε ἀνα-
κατευμένον καὶ ἕνα γράμμα. Ἦτο γράμμα
ἀπλούστατον. Ἐγραφε δεκαπενταετὲς
παιδίον, καὶ ἐζήτηε μίαν ἀρμόνικαν νὰ

ἔχῃ καὶ κουδούνια· ἐγὼ τότε, ἂν καὶ ἤμην
ὀλίγον μικροτέρα τοῦ γράφοντος, δὲν ἤ-
μην ὅμως τόσον παιδί... ἐγελοῦσα μόνη
μου διὰ τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἐμετροῦσα τὰς
ἀνορθογραφίας τῆς, ὅταν ἐξαφνὰ εἶδα ἐμ-
πρὸς μου τὴν φοβερὰν μορφήν τῆς οἰκο-
δεσποίνης.

— Ὡς πότε πλέον αὐτὴ ἡ κακὴ συν-
ήθεια!! Εἶσαι παρήκοος· πρέπει νὰ σὲ
τιμωρήσω διὰ νὰ σωφρονισθῇς. Ἡ οἰκο-
δεσποινα εἶχε πάντοτε τραγικόν τι εἰς
τὴν φωνήν τῆς... μὰ ἐκείνην τὴν ἡμέραν
ἦτο Σάρα Βερνάρ. Δὲν ἤξεύρω πῶς ἐσκέ-
πτετο νὰ μὲ τιμωρήσῃ, ἀλλ' ἐγὼ ἐτιμώ-
ρησα μόνη μου τὸν ἐαυτόν μου καὶ ἐκοι-
μήθηκα νηστική.

Ὁ θυμὸς μου ὅλος ἔπесεν ἐναντίον τοῦ
γράφοντος τὴν ἐπιστολὴν.

— Ἀς τολμήσῃ νὰ ἔλθῃ στὴν Πόλι,
ἔλεγα, νὰ βάλω τὸν ἐξάδελφό μου τὸν
Στάθη νὰ τὸν δειρῇ, νὰ διῇ ἐκεῖνος.

— Καὶ τί σχέσιν ἔχουν αὐτὰ μὲ τὴν
ἐπιστολὴν ποῦ γράφετε; εἶπεν ὁ Κων-
σταντῖνος.

— Ἐννοεῖς σας κ' ἔχουν σχέσιν, κύριε
Κωνσταντῖνε, εἶπον ἐγὼ, ἡ ὁποία ἤμην ἡ
σκιά τῆς Πηνελόπης.

Ἡ Πηνελόπη ἐξηκολούθησε:

— Τὸ μισητὸν αὐτὸ ὄνομα μὲ παρα-
κολουθεῖ ἐπιμόνως· μὲ μίαν ὅμως διαφο-
ράν.

— Ποῖαν;

— Ὅτι τὴν δὲν τὸ μισῶ.

— Τοῦτο καλεῖται πρόσδος.

— Αὐτὰς μάστιγα τὰς ἡμέρας εἶνε
ἀδύνατον νὰ ἐγγίσω ἐφημερίδα χωρὶς νὰ
ἔχῃ μέσα τὸ ὄνομά του.

— Εἶνε δημοσιογράφος;

— Ὅχι, καλλιτέχνης ἔγεινε. Γράφει
ἐξαίρετα πράγματα. Εἶδον μίαν εἰκόνα
του εἰς μιᾶς φίλης μου. * σὲ βεβαίως ὅτι
ἐθαύμασα τὴν φυσικότητα. Εἶνε ἀπλού-
στατα πράγματα... ἀλλὰ χαρίεντα —
ἕνα παιδάκι κοιμάται καὶ ἡ μήτηρ ἀγρυ-
πνεῖ... Μία ἄλλη εἰκὼν πάλιν — αἱ τε-
λευταῖαι στιγμαὶ ἀνθρώπου εὐσυνειδήτου
— ἀριστοῦργημα... σοῦ ἀποσπᾷ δάκρυα.

— Μὰ τί ἐπάθατε... εἰμπορεῖτε νὰ τὸν
ἀγαπήσετε αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον ὅσον θέ-
λετε... ὅχι ὅμως καὶ νὰ τὸν θαυμάσετε
τόσον... ζηλεύω... θέλω μόνον τὰ ἰδικά
μου ἔργα νὰ ἐπαινῆτε, εἶπε γελῶν ὁ Κων-
σταντῖνος.

Ἡ ἀμοιρὴ ἡ Πηνελόπη ἐγύρισε καὶ μὲ
εἶδε μὲ βλέμμα παραπονεμένο.

— Καὶ ὕστερα;

— Τὸν θαυμάζω πολὺ... καὶ θὰ τοῦ
γράψω τὰ συγχαρητήριά μου. Ἐξυρξαι
πολὺ καλὰ ὅτι ἐγὼ ἔχω τὴν ιδέαν... πῶς
ὁ θαυμασμός πρέπει νὰ μὴ μένῃ κρυμμέ-
νος, διότι ἡ ἐκδήλωσίς του, ἐνθαρρύνει
τὸν θαυμαζόμενον.

— Καὶ εἶνε ὀρθοτάτη ἡ ιδέα σας.
Πρέπει κάνεῖς νὰ ἦνε ἐπικεικὴ πρὸς τοὺς
καλλιτέχνας... διότι ἡ ἀπογοήτευσίς φο-
νεύει τὴν ἔμπνευσιν, τὴν δὲ ἀπογοήτευσιν
τὴν γεννᾷ ἡ αὐστηρὰ ἐπικρίσις.

— Καὶ ὅμως, κύριε Κωνσταντῖνε, εἶπον
ἐγὼ, ὁ νέος αὐτὸς εἶναι σπάνιος ζωγράφ-

φος. Ὁ πλέον αὐστηρὸς κριτὴς θὰ θαυμάσῃ τὰ ἔργα του.

— Τί βλέπω; καὶ ἡ δεσποινὶς Ἀννέτα εἶνε ἐνθουσιασμένη! Αἱ λοιπὸν... ἀφοῦ ἡ πλειοψηφία ἦναι ὑπὲρ τοῦ κυρίου αὐτοῦ... τὸν θαυμάζω καὶ ἐγώ. Πῶς ὀνομάζεται;

— Γεώργιος Δῆμου.

— Αὐτός; Τὸν γνωρίζω... ὄχι, ἐξ ὀψεως, ἀλλ' ἔτυχε μία παρενόησις ταχυδρομικὴ καὶ ἠναγκάσθη νὰ μοῦ γραψῇ.

Ἡ Πηνελόπη ἤλπιζε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ διὰ τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης... ὅταν ὅμως εἶδε τὴν ἀμέριμον φαιδρότητά του... ἔμεινε παγωμένη... καὶ ὅμως ἡ ἐπιστολὴ ἐστάλη.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἦλθε νὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι... καὶ ἡ ἀτυχὴς Πηνελόπη ἔκλαιε διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις ὑπῆρξε πολὺ καλὸς φίλος.

— Ἀς ἔμενεν ἐδῶ, καὶ ἄς μὴ μὲ ἠγάπα, ἔλεγε πάντοτε.

Ἡ Πηνελόπη εἶχεν ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν νεαρὸν καλλιτέχνην εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην. Ἀπῆλθε παρ' αὐτῆς νὰ τοῦ γραψῇ καὶ πάλιν.

«Μπορεῖτε νὰ ξεχάσετε πῶς εἰσθε νέος; ... ἂν μπορεῖτε... γράφετέ μοι... ἐγὼ ἐγγράσα πλέον...» ἦτο ἡ ἀπάντησις τῆς Πηνελόπης.

Εἰς τὴν παράδοξον αὐτὴν ἐρώτησιν, ἀπεκρίθη ὁ καλλιτέχνης μ' ἓνα μεγάλο **Ναί**.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Χ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΡΕΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ῥοπήρα τρίτη

Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ θέατρον μικρὰς τινος γειτονικῆς πόλεως· δηλαδὴ λέγω θέατρον, διότι πράγματι ἤκουσα ὅτι ἀκούει τις εὐρισκόμενος ἐντὸς θεάτρου, ἀλλὰ τὸ κτίριον δὲν ἦτο ἡ εὐρύχωρός τις σταῦλος, ὅστις ἐκ τοῦ προχείρου εἶχε μεταβληθῇ εἰς θέατρον· αἱ φάται ὑπῆρχον, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἶχον προστεθῇ εἰς αὐτὰς τόσα ξύλα, ὅσα χρειάζονται πρὸς κατασκευὴν θεωρείου· πεντάφλοξ λυχνία, διὰ χονδρὸν σχοινίου προσδεδεμένη ἀπὸ μιᾶς τῶν δοκῶν τῆς ὀροφῆς καὶ ἄλλαι τινὲς μονόφλογες εἰς τὰ πλάγια τῶν θεωρείων προσηρμοσμέναι, ἀπετέλουν τὸν φωτισμόν· κρότος ἰσχυρὸς ροπαλὸς ἐδήλωσε τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παραστάσεως καὶ ὅλων τὰ βλήματα καὶ προσηλώθησαν πρὸς τὴν σκηνήν. Νέος τις ἡγεμὼν μετὰ τῆς συζύγου του, διερχόμενος τῆς πόλεως, ἐτίμα τὴν παράστασιν καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ πλῆθος ἦτο υπερβολικόν, μόνον δὲ κάτween τῆς μεσσαιῆς λυχνίας εἶχε σχηματισθῇ εἰδὸς τι κρατῆρος, καὶ τοῦτο, διότι οὐδεὶς ἐτόλμα

νὰ πλησιάσῃ ἐκεῖ, ἐπειδὴ διηνεκῶς αὕτη ἔσταζε. Τίποτε δὲν μοὶ διέφευγε, διότι τόση ζέστη ἔκαμνε, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ ἀφήσωσιν ἀνοικτὰ τὰ παράθυρα τοῦ σταύλου καὶ ἐκεῖθεν εἰσέδουν αἱ ἀκτῖνες μου.

Καὶ ὄχι μόνον ἐμὲ ὠφέλησε τοῦτο, ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας τῶν κλητῶν πλῆθος ἀγιοποιιδων, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἀπῆλθον ἀνεξόδως τοῦ θεάματος.

Ἐκεῖ παρὰ τὴν ὀρχήστραν, διέκρινε τις τοὺς νεονύμφους ἡγεμόνας ἐπὶ ἀρχαίων ἀνακλίντρων, ἀνέκαθεν προωρισμένων διὰ τὸν δῆμαρχον καὶ τὴν σύζυγόν του, οἵτινες ὅμως, κατὰ τὴν παρούσαν περίστασιν, ἠναγκάσθησαν σιωπῶντες νὰ καθήσωσι μετὰ τῶν ἄλλων πολιτῶν ἐπὶ τῶν χονδρῶν θρανίων· πρᾶγμα, ὅπερ ἠνάγκασε τὰς πλείστας τῶν γραιῶν νὰ ἐνθυμηθῶσι τῆς παλαιᾶς παροιμίας: «τὸ ἓνα γεράκι διώχνει τ' ἄλλο». Αὐτὰ, φίλε μου, καὶ θὰ σοῦ διηγούμην τὴν παράστασιν ὁλόκληρον ἐὰν δὲν ἤμην τόσοι κουρασμένοι. Ἴσως αὖριον σοῦ τὴν τελειώσω.

*

*

Ῥοπήρα τετάρτη

Ἐδῶ πλησίον, εἰς τὸν γειτονικόν σου δρόμον, ὅστις εἶνε τόσοι στενός, ὥστε ἐπὶ ὀλίγα μόλις λεπτὰ μένουσιν ἐντὸς αὐτοῦ αἱ ἀκτῖνες μου, χθὲς πολὺ μὲ ἀπνησχόλησε μία γυνή, ἣν διαρκῶς παρετήρουν· πρὸ δεκαεξέτων ἦτο παιδίον· τὴν ἐνθυμούμαι παίζουσαν ἔξωθεν τῆς πατρικῆς τῆς οἰκίας εἰς μίαν τῶν ὠραιότερων τοποθεσιῶν τῶν περιχώρων. Αἱ τριανταφυλλεαὶ εἶχον μαρνανθῇ, ποῦ καὶ ποῦ δὲ ἐφαίνετο κανὲν τριαντάφυλλον ἐπὶ τῶν γυμνῶν σχεδὸν κλώνων τῶν· εἰς ἐμὲ ὅμως ἐφαίνετο τὸ κοράσιον πολὺ ὠραιότερον καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα· ἐκάθητο πλησίον τῆς θύρας τῆς οἰκίας καὶ ἔπαιζε μετὴν κούκλαν τῆς· δέκα ἔτη μετὰ ταῦτα πάλιν τὴν συνήντησα ἀλλ' ὅποια διαφορὰ! αἱ ἀκτῖνες μου, εἰσδύουσαι διὰ τῶν πεφωτισμένων παραθύρων ἐντὸς λαμπρᾶς αἰθούσης χοροῦ, μετὰ κόπου ἀνεγνώρισαν τὴν πεφλημένην τῶν, ἥτις ἦτο ἡδὴ ἡ πολυθέλγηττος καὶ ἀπαστράπτουσα ἐν καλλονῇ νύμφη πλουτοῦ ἐμπορίου· πολὺ νῦν χαριστήθη διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς ταύτης καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἐρίψα εἰς τὸ μέτωπον τῇ νύχῃ τῇ ἐκ μέσης καρδίας.

Σήμερον ὅμως εἶδον τὴν τελευταίαν πράξιν συνήθους κοινωνικῆς τραγωδίας.

Ὡς σοὶ προεῖπον, ἐντὸς τοῦ πλησίον στενοῦ δρόμου τὴν εἶδον ἐτοιμοθάνατον ἐντὸς πτωχοῦ δωματίου· ὁ σκληρὸς ἰδιοκτήτης, μὴ δυνάμενος νὰ τὴν ὑποφέρῃ πλέον, διότι δὲν ἐπλήρωνε, ἐσηκώθη ὀρηκτικῶς καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἐπέπληξε.

— Σῆκω, τῆς λέγει, αἱ μακαρμεναι παραιαί σου καὶ ἡ αἰωνία σου βῆξ μοῦ διώχνουν τὸν κόσμον· στολίσου καὶ κέρδισε χρήματα ἢ δ' ἄλλως θὰ σὲ ρίψω στὸν δρόμο, γλήγωρα, σῆκω σοῦ λέγω.

— Ἐλεος, τοῦ ἀπήντησε μὲ φωνὴν μό-

λις ἀκουομένην, ἔλεος, διότι ἀποθνήσκω! ἄφες με νὰ ἡσυχάσω.

Ὁ σκληρὸς ὅμως καὶ ἀκαρδὸς ἐκεῖνος ἀνθρώπος δὲν ἐκάμθη, τὴν ἔσυρε τῆς κλίνης, ἐψιμυθίωσε τὰς παρειὰς τῆς, τῆς ἔθεσε στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ καθήσας αὐτὴν παρὰ τὸ πεφωτισμένον παράθυρον, ἀπῆλθε.

Νέφος τι μοῦ ἀπέκρυψε πρὸς στιγμὴν τὴν εἰκόνα· ἐπανελθοῦσαι δὲ αἱ ἀκτῖνες μου ἀνεκάλυψαν τὸ ὥχρον τῆς πτώμα παρὰ τὸν ἐσβεσμένον λαμπτήρα!

X.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίαν Καν Ἰωαννίδου καὶ κ. Τ. Ἀργυρόπουλον, Μιχ. Μελλᾶν, Καν Βούκραν, Δ. Ἀλεξάνδρου, Αν. Γ. Ζωῖτοπουλον. Συνδρομαὶ ἡμῶν ἐληφθησαν. Ἐυχαριστοῦμεν. — Κυρίαν Κατίναν Θ. Καρανικολοῦ. Ἐνεγράφητε. Ἀπεστάλησαν δὲ τὰ φύλλα ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου. — Ἰωάννην Σ. Γαλάτην. Ἐνεγράψαμεν τὴν δεσποινίδα Ἰ. Π. Γ. εἰς «Saison». Ἀποδείξιν ἀπεστείλαμεν. — Κυρίαν Ἰωάνναν. Πάτρας: Ἐλήφθη συνδρομὴ σας. Ἐυχαριστοῦμεν ὑμᾶς διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν «Ἐκλεκτῶν» θερμὴν ἐνέργειάν σας. — κ. Ἐμ. Βεκιερίλλην. Ἐνεγράφη ἡ κ. Ἰουλίττα Σ. Πετροπούλου, ἀπεστάλησαν δὲ καὶ τὰ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ἐκδοθέντα φύλλα. Φύλλα ὑμῶν ἀπεστάλησαν. Ἀντίτιμον ἐλήφθη. Εἰς τὸ ἔξῃ: θὰ λαμβάνετε τὰ φύλλα σας τὴν αὐτὴν ἡμέραν. — κ. Ἐμ. Α. Μαρινάκη. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Διευθύνσεις σας διωρθώθη. — κυρίαν Ἀεροδίτην Α. Στεργίδου. Μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως ἐπαναβέλομεν ὑμᾶς μετὰ τῶν συνδρομητῶν μας. Φύλλα ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου ἀπεστάλησαν, δυνάμεθα δὲ νὰ πέμψωμεν καὶ τὰ ἐλλείποντα, ἅτινα δὲν ἐλάβατε ὡς ἐκ τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀπουσίας σας. — κ. Μαρτῖνον Ι. Μονόπολιν. Ἐλήφθησαν Ἐυχαριστοῦμεν. — κ. Δ. Γεωργιάδην. Ἐυχαριστοῦμεν. Ἀπορῶμεν, τῇ ἀληθείᾳ, τί νὰ ὑποθέσωμεν. Ἐν τούτοις ἀπεστάλησαν τὰ τελευταῖα μετ' ἐπιστολῆς. Περιμένομεν ἀπάντησίν σας. — κ. Στέφανον Ν. Κωνσταντινίδην καὶ Σωτήριον Δεσσύλιν. Δὲν εἶνε, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν, αἱ καθυστέρησεις πάντοτε λάθῃ τῆς διεκπεραιώσεως. — κ. Ν. Κοκκῶν. Τί νὰ γείνη; Ὁ ὑπομείνομεν! Διωρθώθη τὸ λάθος.

Εἰδοποιούμεν τοὺς ὀλίγους ἐκ τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν, οἵτινες καθυστέρουσι εἰσέτι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, ὅτι ὀριστικῶς διακόπτομεν εἰς πάντα τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου ἀπὸ 1ης προσεχοῦς Μαρτίου, ἂν δὲν σπεύσωσι νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν αὐτὴν.

ΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ

πᾶν βιβλίον ἀποστελλόμενον πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημοσιεύσωσι πλέον ἢ ἑκατὴ τὴν ἀγγελίαν τοῦ ἀποστελλομένου βιβλίου, συναποστέλλουσι καὶ 50 λεπτὰ δι' ἑκάστον στίχον καὶ δι' ἑκάστην δημοσίευσιν.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΑΚΤΑΙΩΝ Ο ΠΑΙΔΟΚΤΟΝΟΣ ἢ Η ΑΦΕΛΗΣ ΣΥΖΥΓΟΣ, κομωδία μονόπρακτος **Καίσαρος Βιταλιάνη** μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ ὑπὸ **Γεωργίου Κ. Σφήκα**. Ἐν Ζακύνθῳ 1890.

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΝ ΤΩ ΕΛΛΗΝΙΚῷ ΘΕΑΤΡῳ, ὑπὸ **Leviathan-Belphegor**. Ἀθῆναι 1890.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πάσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.